

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: **C., s.r.o.**, so sídlom S., právne zastúpeného Mgr. Z., advokátkou so sídlom v Ž., proti žalovanému: Colné riaditeľstvo Slovenskej republiky, Mierová č. 23, Bratislava, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného zo dňa 13.6.2008 č. 42125/2006, o odvolaní žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline č. k. 21S/110/2008-66 zo dňa 17.2.2009, rozhodol

t a k t o :

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Žiline č. k. 21S/110/2008-66 zo dňa 17.2.2009 **p o t v r d z u j e**.

Žalobcovi právo na náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

O d ô v o d n e n i e:

Krajský súd v Žiline napadnutým uznesením zastavil konanie o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 42125/2006 zo dňa 13.6.2008 o potvrdení prvostupňového rozhodnutia Colného úradu Žilina zn. 35077/2006-6091 zo dňa 25.7.2006, ktorým bolo žalobcovi s poukazom na § 47 ods. 1 písm. b/ v spojení s § 47 ods. 2 písm. b/ zákona č. 105/2004 Z. z. o spotrebnej dani z liehu a o zmene a doplnení zákona č. 467/2002 Z.z. o výrobe a uvádzaní liehu na trh v znení zákona č. 211/2003 Z.z. (ďalej len „zákon č. 105/2004 Z. z.“) zabezpečených 17 ks spotrebiteľského balenia liehu (ďalej len „SBL“).

Krajský súd posúdil žalobou napadnuté právoplatné rozhodnutie o zabezpečení tovaru vydané v súlade s § 14a ods. 2 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov (ďalej len „zákon č. 511/1992 Zb.“) ako rozhodnutie predbežnej povahy s dočasnou účinnosťou, teda s účinnosťou do času, kým nerozhodne správny orgán v súlade s § 14a ods. 3 zákona č. 511/1992 Zb. Krajský súd

konštatoval, že správny orgán preskúvaným rozhodnutím zabezpečil tovar „dočasne“, do času, pokiaľ vlastník alebo držiteľ tovaru alebo veci neodstráni pochybnosti, ktoré viedli k ich zabezpečeniu a následne rozhodne o zrušení rozhodnutia o zabezpečení tohto tovaru alebo veci. Dôvodil, že inštitút zabezpečenia tovaru možno charakterizovať ako provizórny stav, ktorý má v daňovom konaní predbežný charakter a jeho účelom je predovšetkým zabezpečiť, aby daňový subjekt nenakladal s tovarom až do doby úplného zistenia skutkového stavu. Krajský súd preto žalobou napadnuté rozhodnutie vyhodnotil ako procesné rozhodnutie predbežnej povahy s dočasnou platnosťou a konanie o žalobe o jeho preskúmaní s poukazom na § 248 písm. a/ v spojení s 250d ods. 3 OSP zastavil.

V odvolaní proti tomuto uzneseniu žalobca vyslovil názor, že predmetné správne rozhodnutie je preskúmateľné súdom, pretože ide o rozhodnutie, ktorým sa rozhodlo o právach a povinnostiach fyzických alebo právnických osôb a vzťahuje sa naňho generálna klauzula vyplývajúca z čl. 36 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a z čl. 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.

Tvrdil, že preskúvaným rozhodnutím bol ukrátený na svojich právach, pretože od počiatku namietal, že nie je a nebol vlastníkom zabezpečeného tovaru – jeho vlastníkom je fyzická osoba P., ktorý je aj vlastníkom objektu, v ktorom sa miestne zisťovanie uskutočnilo. Tento objekt má žalobca len v nájme a navyše sa v ňom v rozhodnom čase uskutočňovala rekonštrukcia, teda podnikateľská činnosť sa tam nevykonávala. Dodal, že pivnica, odkiaľ bol zabezpečený tovar pracovníkmi žalovaného vynesný, nie je - s poukazom na živnostenský zákon - priestorom slúžiacim na prevádzkovanie živnosti. Zdôraznil, že neskladoval a ani neponúkal na predaj SBL a že v konaní nemá ani postavenie daňového subjektu, ale postavenie tretej osoby podľa § 6 ods. 3 písm. g/ zákona č. 511/1992 Zb. Ďalej uviedol, že v zmysle § 47 ods. 1 písm. b/ v spojení s § 47 ods. 2 písm. b/ zákona č. 105/2004 Z. z. nemožno sankcionovať akúkoľvek prepravu, skladovanie neoznačených liehovín, ale len vtedy, ak bude preukázaná príčinná súvislosť s predávajúcou osobou. Na podporu svojho názoru poukázal na judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ako aj na čl. 8 a 9 smernice 92/12/EHS.

Žalobca vyčítal správny orgán, že sa nezaoberal dostatočne ním navrhnutými dôkazmi a že rozhodnutie o zabezpečení tovaru bolo vydané predčasne. Nesúhlasil s názorom žalovaného, že aj napriek skutočnosti, že darované liehoviny boli v osobnom vlastníctve

fyzickej osoby a nie vo vlastníctve spoločnosti, platí objektívna zodpovednosť subjektu, kde sa takto označené liehoviny nachádzali, bez ohľadu na to, koho vlastníctvom boli. Zdôraznil, že nešlo o tovar ale o súkromný majetok, ktorý v žiadnom prípade nikdy nebol predmetom nákupu a už v žiadnom prípade predmetom ďalšieho predaja, vzhľadom na skutočnosť, že išlo o dary.

Na základe uvedeného navrhol žalobca napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť prvostupňovému súdu na ďalšie konanie s tým, že napadnuté správne rozhodnutie podlieha súdnemu prieskumu.

Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu navrhol uznesenie krajského súdu potvrdiť ako vecne správne. Nestotožnil sa s názorom žalobcu, že rozhodnutie o zabezpečení tovaru podlieha súdnemu prieskumu, naopak, poukázal na skutočnosť, že zabezpečenie tovaru je inštitútom daňového konania sui generis a možno ho kvalifikovať ako provizórny, časovo limitovaný, nie definitívny stav, ktorý má v daňovom konaní predbežný charakter a jeho hlavným účelom je zabrániť tomu, aby daňový subjekt nakladal s tovarom do úplného zistenia skutkového stavu, resp. predídenie prípadnému zničeniu dôkazu, pričom meritórne rozhodnutie v danom prípade môže správca dane vydať na základe § 14a ods. 3 zákona č. 511/1992 Zb., teda až po uplynutí zákonnej lehoty, ak by v rámci jej plynutia vlastníak zabezpečeného tovaru neodstránil pochybnosti vedúce k jeho zabezpečeniu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnuté uznesenie v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní (§ 212 ods. 1 OSP) a dospel k záveru, že odvolaniu nie je možné vyhovieť.

Odvolací súd zo spisu krajského súdu zistil, že dňa 19.7.2006 vykonal colný úrad daňový dozor v zmysle § 45 zákona č. 105/2004 Z. z. v prevádzke žalobcu Espresso Dedovka, Oščadnica, ktorého výsledkom bolo zistenie, že v prevádzke sa nachádzali SBL označené kontrolnou páskou, ktorá v zmysle § 51 ods. 44 zákona č. 105/2004 Z. z. bolo možné predávať najneskôr do 30.6.2006, pretože po tomto dátumu boli takéto SBL považované za neoznačené. Predmetné SBL boli rozhodnutím Colného úradu v Žiline č. 35077/2006-6091 zo dňa 25.7.2006 v zmysle § 14a ods. 1 zákona č. 511/1992 Zb. v spojení s § 47 ods. 2 písm. b/ zákona č. 105/2004 Z. z. zabezpečené. Žalovaný na základe žalobcom podaného

odvolania prvostupňové správne rozhodnutie svojim rozhodnutím č. 42125/2006 zo dňa 13.6.2008 potvrdil.

V predmetnej veci ostalo sporným to, či rozhodnutie žalovaného je rozhodnutím podliehajúcim súdnemu prieskumu podľa ustanovení piatej časti OSP.

Podľa § 14a zákona č. 511/1992 Zb. zamestnanec správcu dane môže zabezpečiť tovar a veci nevyhnutne potrebné na preukázanie skutočností pri správe daní; správca dane a daňový subjekt je povinný zabezpečený tovar a veci riadne opatrovať. Toto opatrenie sa využije najmä vtedy, ak chýba riadne preukázanie spôsobu nadobudnutia tovaru alebo vecí, ich množstva, ceny, kvality alebo riadneho usporiadania finančných povinností v súvislosti s ich dovozom alebo nákupom. Veci, ktoré nie je možné na mieste spoľahlivo zabezpečiť, môže správca dane na náklady ich majiteľa alebo držiteľa nechať previezť na miesto vhodné na tento účel. Ak je to pre dokazovanie nevyhnutné, môže zamestnanec správcu dane bezodplatne odobrať na účely bližšej obhliadky alebo expertízy vzorky zabezpečených vecí. Odobraté vzorky sa po expertíze či obhliadke vrátia, ak to ich povaha pripúšťa. Pri zabezpečovaní tovaru a vecí sa postupuje primerane podľa § 36 (ods. 1)

Správca dane vydá o zabezpečení tovaru alebo vecí rozhodnutie o zabezpečení, v ktorom uvedie dôvody zabezpečenia tovaru alebo vecí. Proti rozhodnutiu o zabezpečení sa možno odvolať. Odvolanie nemá odkladný účinok (ods. 2).

Ak majiteľ alebo držiteľ tovaru alebo vecí v lehote do 15 dní od právoplatnosti rozhodnutia o ich zabezpečení neodstráni pochybnosti, ktoré viedli k zabezpečeniu tovaru a vecí, správca dane vydá rozhodnutie o prepadnutí tohto tovaru alebo vecí v prospech štátu. Proti rozhodnutiu o prepadnutí tovaru a vecí sa možno odvolať (ods. 3).

V zmysle § 247 ods. 1 OSP podľa ustanovení druhej hlavy sa postupuje v prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu.

V súlade s § 248 písm. a) OSP súdy nepreskúmajú rozhodnutia správnych orgánov predbežnej povahy a procesné rozhodnutia týkajúce sa vedenia konania.

Odvolací súd zhodne so súdom prvého stupňa považuje žalobou napadnuté rozhodnutie žalovaného za rozhodnutie predbežnej povahy, ktorým odvolací správny orgán potvrdil prvostupňové rozhodnutie o zabezpečení tovaru vydané podľa § 14a ods. 1 zákona č. 511/1992 Zb. Inštitút zabezpečenia tovaru a vecí v daňovom konaní má predbežný charakter a jeho účelom je zabezpečiť určitý tovar do úplného zistenia skutkového stavu, pričom zákon obmedzuje striktne stanovenou 15 – dňovou lehotou, po ktorej sa stav právnej neistoty odstraňuje vydaním rozhodnutia o prepadnutí tovaru. Následky tohto rozhodnutia nevyvolávajú kvalitatívnu a definitívnu zmenu v právnom statuse (subjektívnych právach) žalobcu. V uvedenej 15-dňovej lehote vlastník alebo držiteľ zabezpečených vecí, môže vyvrátiť či odstrániť pochybnosti správneho orgánu, ktoré ho viedli k tomu, že tieto veci zabezpečil. Až po márnom uplynutí zákonnej lehoty vydá správny orgán rozhodnutie, ktorým zabezpečená vec či tovar prepadne štátu a až toto rozhodnutie možno považovať za rozhodnutie správneho orgánu, ktorým bolo definitívne zasiahnuté do práv fyzickej alebo právnickej osoby, pretože prepadnutie vecí je formou sankcie, ktorou správny orgán postihol vlastníka či držiteľa vecí.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti a právne závery preto podľa názoru odvolacieho súdu krajský súd nepochybil, keď súdne konanie s odkazom na § 248 písm. a/ v spojení s § 250d ods. 3 OSP zastavil. Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že napadnuté uznesenie bolo vydané v súlade so zákonom a preto ho postupom podľa § 219 OSP potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 250k ods. 1 OSP tak, že žalobcovi vzhľadom na jeho neúspech v odvolacom konaní právo na náhradu trov konania nepriznal.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 27. januára 2010

JUDr. Ing. Miroslav Gavalec, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Lubica Kavivanovová